

ознаки булінгу, а саме – відсутнє систематичне постійне насилля з боку групи осіб, або однієї особи за підтримки групи осіб, з ознаками нерівності сил, застосованих та направлених до однієї тієї самої людини; дії були вчинені з метою самозахисту, а факт булінгу не знайшов свого підтвердження; не здобуто доказів наявності вини особи у вчиненні правопорушення, що ставиться їй у вину. В протоколі про адміністративне правопорушення описано лише події, в яких відсутні ознаки боулінгу (5).

Отже, питання протидії боулінгу потребує більш системної уваги з боку держави. Як представники підрозділів ювенальної превенції Національної поліції України, так і працівники закладів освіти не мають належного досвіду в даній сфері, тому потребують додаткових знань та освітніх програм. Але, не лише держава повинна піклуватись про майбутнє, батьки мають усвідомлювати, що поведінка дитини формується саме в сім'ї.

Література

1. Опольська Н. Булінг: юридичний склад адміністративного проступку. Підприємництво, господарство і право. 2019. № 10. С. 101-107.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення (статті 1 – 212-21). URL: <http://zakon.rada.gov.ua>.
3. Булінг як соціально-педагогічна проблема та шляхи її вирішення. URL : <http://kipt.sumdu.edu.ua/en/k2>.
4. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/>.
5. Судова практика щодо булінгу: відмінності від інших ситуацій. URL: <https://pravo.minjust.gov.ua/ua/articles/1419-sudova-praktika-shhodo-bulingu-vidminnosti-vid-inshih-situacij>.

Ілля Романович Данілов – студент III курсу юридичного факультету
Сумського національного аграрного університету
Науковий керівник: **Людмила Іванівна Рожкова** – доцент кафедри
державно-правових дисциплін та українознавства Сумського
національного аграрного університету,
кандидат історичних наук, доцент

РЕОРГАНІЗАЦІЯ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ У 1946-1953 РР.

Загострення криміногенної ситуації наприкінці війни зумовило необхідність реорганізації органів внутрішніх справ. Починаючи з 1946 р., вдосконалювалась організаційна структура органів міліції. 18 березня 1946 р. Народний Комісаріат внутрішніх Справ був

перейменований на Міністерство внутрішніх справ СРСР, аналогічні зміни стосувалися і союзних республіках. У липні 1946 року була змінена система управління карного розшуку, його підрозділи поповнилися співробітниками.

На тлі складного економічного становища в країні зростала злочинність в економічній сфері. У цих умовах зазнають реорганізації відділи боротьби з розкраданням соціалістичної власності і спекуляцією (ОБХСС). Збільшується їх чисельність, з метою закріплення кадрів було ухвалено рішення, яке забороняло переміщення відповідальних співробітників служби ОБХСС без узгодження з відділом кадрів МВС СРСР.

У цей період, починаючи з 1947 року, в реорганізаційних процесах, що відбуваються в системі МВС, виявляється тенденція до мілітаризації органів міліції, їх жорсткої централізації. У серпні на особливе становище була переведена міліція великих міст, у тому числі Києва, Одеси та ін. У 1947 році зі складу МВС до органів МДБ були передані відділи боротьби з бандитизмом. У цьому ж році при управліннях карного розшуку були утворені науково-технічні відділи, оснащені сучасною на ті часи оперативною технікою.

У лютому 1948 року створюється слідчий відділ у складі Головного управління міліції МВС СРСР та аналогічні відділи при республіканських і обласних УМВС. Їх завданням був розгляд кримінальних справ, які порушувалися оперативними відділами міліції, що сприяло зміцненню законності в діяльності міліції. 7 липня 1948 р. було введено в дію новий Дисциплінарний статут, який визначав функціональні обов'язки і права працівників міліції.

У липні 1949 р. у складі МВС УРСР були створені відділи з керівництва оперативною роботою для боротьби з карною злочинністю, при обласних управліннях МВС – відділи по боротьбі з бандитизмом.

У жовтні 1949 р. міліцію було передано із МВС у Міністерство державної безпеки СРСР. Це було викликане прагненням поліпшити роботу міліції та зміцнити її кадри, хоча на таке рішення частково вплинула і та обставина, що відразу після закінчення війни розпочиналася нова хвиля репресій і міліція мусила сприяти органам державної безпеки у виконанні непритаманних їй каральних функцій.

У 1949 р. міліція була передана у підпорядкування Міністерства державної безпеки. Перебування органів міліції у системі МДБ практично не спричинило принципових змін у структурі й основних напрямках діяльності – ліквідації наслідків війни у сфері охорони громадського порядку, боротьбі зі злочинністю, охороні державної власності, а також ліквідації дитячої безпритульності та бездоглядності.

Разом з тим, в окремих випадках на ОВС були покладені невідповідні правоохорончим каральні функції. У квітні цього ж року для посилення партійного контролю над органами міліції в міських і

районних відділеннях міліції були введені посади заступників начальників цих органів з політичної частини. У 1950 році було скасовано зональний принцип керівництва місцевими органами розшуку як такий, що не виправдав себе, і введено лінійний (за видами злочинів). Міліція перебувала в складі МДБ до березня 1953 року, коли було ухвалено рішення про об'єднання союзних і республіканських міністерств держбезпеки і внутрішніх справ у єдине союзно-республіканське міністерство внутрішніх справ.

У березні 1953 р. було ухвалено рішення про об'єднання союзних та республіканських міністерств держбезпеки і внутрішніх справ в єдине союзно – республіканське МВС. У період з 1946 р. по 1956 р. керівниками МВС призначались: Т.А. Строкач – народний комісар (міністр) внутрішніх справ – з січня 1946 р. по березень 1953 р., а також з липня 1953 р. по травень 1956 р.; П.Я. Мешик – міністр внутрішніх справ з 16 березня по липень 1953 р.

Такі часті і суперечливі організаційні зміни НКВС – МВС – МДБ та зміни їх керівників можуть свідчити про те, що в їхній основі були не об'єктивні, а суб'єктивні причини. Нерідко це зумовлювалось політичними інтересами, боротьбою за посади, прагненням мати на чолі силового відомства особистість, цілком віддану керівництву держави та партійним органам.

Дарина Григорівна Заврічко – курсант II курсу Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник: Геннадій Геннадійович Дедурін – доцент кафедри теорії та історії держави і права Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат історичних наук, доцент

РОЗВИТОК ІНСТИТУТУ АМНІСТІЇ ЗА ЧАСІВ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ 1917-1921 РОКІВ

У сучасній правовій науці амністія (від грец. *αμνηστια* – прощення) розуміється як повне або часткове звільнення від кримінальної відповідальності і покарання певної категорії осіб, винних у вчиненні злочинів або кримінальні справи стосовно яких перебувають у провадженні органів дізнання, досудового слідства чи суду, але не розглянуті останніми, або ж розглянуті, але вироки стосовно цих осіб не набрали законної сили (1).

Місце амністії як правового інституту неможливо визначити без розгляду його історичної ретроспективи. Це допоможе не лише встановити особливості застосування цього інституту на різних історичних етапах, але й спрогнозувати шляхи його подальшого вдосконалення. У цьому контексті, слід зазначити, що в Україні одним з